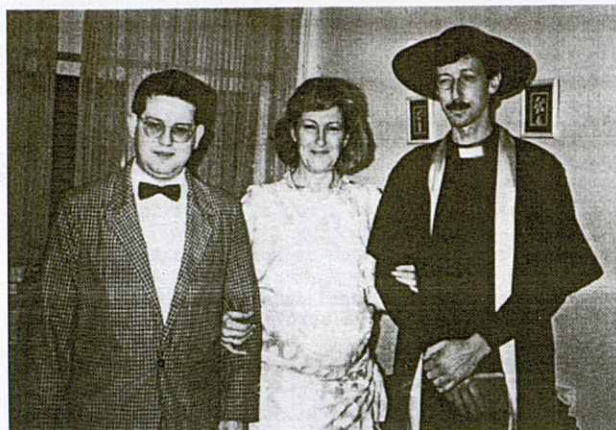

recordo la sortida a la Fou de Bor amb autocar i un munt de cotxes particulars, érem una bona penya,

I, més actualment, ens hem trobat a la Festa Major, alguns Blancs, la majoria Blaus (algun com jo, que m'emperro en no ser ni dels uns ni dels altres sinó dels verds com l'escut de l'Agrupació que surt a les samarretes que porto durant tots els dies de la festa), i a l'arrossada on ens ajuntem 30 o 40 a menjar allà al Parc tots junts i on cada any han vingut el Jordi i la Carmina, o al parc infantil de Ponent o fins i tot algun any hi ha vingut el Jordi o l'Estevet a donar-nos un cop de mà; al correfoc, on al principi hi anàvem uns quants i els últims temps tan sols el Jordi i jo i algun dia la Pili, quedàvem sempre de trobar-nos davant de can Miralles, per cert Jordi aquest any he corregut amb el teu barret de Fichet, me'l va deixar la Carolina.

Quan penso en el temps passat me n'adono de quantes coses i quantes hores he compartit amb el Jordi i no sols a les coves i avencs, també al cinema o a la bolera (quines partides que ens fèiem a la bolera d'en Miro), o davant el foc de la casa de Planoles fent

"Els amics Repelents".

carn o espàrrecs a la brasa o calçots; anant a buscar bolets per les muntanyes dels voltants... quins temps, quines hores, quines vivències que formaran part del record de tots nosaltres, com la imatge d'en Jordi amb bigoti o sense segons la temporada, però sempre amb aquell mig somriure tan especial.

Andreu Garcia Melo.

L'Home - orquestra

80

La ciutat és un projecte col·lectiu que requereix de l'esforç de tothom. La ciutat és una simfonia de sentiments, de sensacions, de mirades, de vivències, de converses, de paraules. Una simfonia permanentment inacabada. I a l'orquestra cadascú juga el seu paper, hi aporta tot el seu bagatge. Tothom hi és necessari. Cada acord de cada instrument. També els solistes, les persones capaces d'interpretar les notes més complicades, de donar personalitat a l'orquestra, de trobar els matisos necessaris per vitalitzar l'harmonia. D'imprimir caràcter. De marcar camí. D'esdevenir referència.

I quan aquestes persones ens deixen el buit és immens. En Jordi era un home d'orquestra. També un fantàstic solista. I quan feia falta, un home-orquestra. Sempre hi era. A l'hora de la decisió, quan calia determinació i temperància. A l'hora del treball dur, quan calia esforç i tenacitat. A l'hora de la descoberta, quan calia lideratge i serenitat. A l'hora del projecte quan calia rigor i coneixements.

Sempre hi era. Durant tants anys fent de president de l'Agrupació. Discretament. Sense fer soroll. A la recerca d'un anonimats impossible perquè la seva presència ens donava confiança i seguretat. Tothom el buscava amb la mirada. Si hi era, les coses segur que anaven bé.

I era refrescant trobar-lo. Amb el seu somriure no exempt de timidesa. Amb la franquesa als ulls. Amb

Parc d'Aventura. Activitats al Parc de Ponent durant la Festa Major de Granollers.

les paraules justes. Desprenent generositat i compromís per cadascuna de les porositats de la seva pell. Un compromís intensíssim amb la ciutat. En Jordi era un militant de Granollers. Un home que estimava extraordinàriament Granollers. Que estimava el seu país. Apassionat per la natura, pel paisatge, per la gent del seu país. I des de l'excursionisme treballava per construir un futur millor.

En Jordi ens ha deixat un buit immens i una motxilla plena de projectes. Per a l'Agrupació i per a Granollers. En cadascun d'aquest projectes, en cadascuna d'aquestes iniciatives i veurem per sempre més la petja d'en Jordi.

Josep Mayoral i Antigas